

ה"ט 58185/05/23 - דורון אלישע נגד הדר דור און

בית משפט השלום בחדרה

ה"ט 58185-05-23 אלישע נ' דור און

לפני	כבוד השופט אהוד קפלן
המבקש	דורון אלישע
נגד	
המשיב	הדר דור און

החלטה

המבקש הוא בעל זכויות בקרקע חקלאית בבנימינה והמשיב הוא בעל זכויות בחלקה שכנה.

ביום 23.5.2023 הופיע המבקש בבית המשפט, טען שהמשיב שאדמותיו סמוכות לאדמתו, מטריד אותו, מתנכל לו, מונע ממנו להיכנס לחלקתו בדרכי עפר ציבוריות שמובילות לחלקה, בטענה שאיננה נכונה, שהוא הבעלים של אותן דרכים. הוא חוסם את השבילים באמצעות כלי רכב או טרקטור ומאיים עליו. לדבריו, הוא הגיש תלונות למשטרה או לגורמים מוסמכים אך ללא הועיל.

לאחר ששמעתי את המבקש במעמד צד אחד, ועיינתי בבקשה ובנספחיה, נתתי צו האוסר על המשיב לאיים על המבקש, לחסום את דרכו ואת הגישה לחלקתו, למנוע ממנו נסיעה בדרכים ציבוריות ולפגוע בשלוות חייו בכל דרך אחרת בעצמו או באמצעות אחרים. כל זאת מבלי לקבוע בשלב זה כי המשיב עשה דבר מה שאינו חוקי.

קבעתי דיון במעמד הצדדים, הדיון נדחה מספר פעמים לבקשת המשיב תוך השארת הצו הזמני שניתן על כנו והיום, התקיים הדיון במעמד שני הצדדים.

לקראת הדיון הגיש המבקש הודעה על הפרת הצו על ידי המשיב, והמשיב הגיש תגובה לבקשה וגם לטענה של הפרת הצו.

המשיב טוען שלא תקף פיזית את המבקש ולא איים עליו ולשיטתו של המשיב, אותן דרכים שהמבקש מכנה דרכים ציבוריות הן אולי בבעלות המדינה או קק"ל אבל הוא מחזיק בהן עשרות בשנים ונוהג בהן מנהג בעלים עשרות בשנים, והדרך למנוע ממנו להמשיך ולעשות כן איננה על ידי צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת. הוא הסביר גם שאותו אירוע ספציפי שהמבקש מכנה אותו הפרה של הצו, היה מסיבה של חיילים ביחידה מסוימת ששכרו ממנו או קיבלו ממנו רשות לעשות אותה על השטח החקלאי שלו, וככל שבוצעה חסימה של השטח היא בוצעה על ידי אותם חיילים ולא על ידו כך שאי אפשר בכלל לייחס לו הפרה של הצו.

לגופו של עניין, הוא טוען שלמבקש ישנה דרך קצרה יותר להגיע לחלקתו - דרך שביל שמסומן כחלקה 36, אלא שהוא בוחר דווקא "לעשות דווקא", לנסוע בדרך הארוכה יותר, ולעבור באותן חלקות שהוא מכנה אותן "דרכים ציבוריות" למרות שאינן כאלה.

בפתח הדיון הסברתי לצדדים שלא ניתן ולא ראוי שבהליך של החוק למניעת הטרדה מאיימת אכריע בשאלת זכויותיו של המשיב באותן חלקות שהמבקש מכנה אותן "דרכים ציבוריות". הוצגה בפניי מפת החלקות ונסחי הרישום של אותן חלקות שמהוות דרך, לטענת המבקש, והן אכן בבעלות ציבורית. עם זאת, המשיב טוען שהוא מחזיק בהן שנים רבות, מכוח זכויות שנרכשו איכשהו, ולטעמי גם אם הוא מחזיק בהן שלא כדין, ההחזקה מכוח השנים אינה מאפשרת למבקש שאיננו הבעלים שלהן, להשתמש בכוח פיזי כדי לעבור במקום.

מנגד, המשיב, אם הוא אכן מחזיק באותן חלקות שהמבקש טוען שמשמשות לו למעבר לחלקתו עשרות בשנים, זכאי להגן על זכות החזקה שלו וכפי שהבנתי, הוא לא חוסם את דרכו של המבקש לבד אלא את דרכם של כל החפצים להשתמש בדרך מלבדו ומלבד משפחתו והעובדים אצלו, כי הוא רואה בהן קרקע פרטית שלו.

ברור שככל שמי מהצדדים נוקט באלימות פיזית או מאיים לנקוט באלימות כזאת, על האחר הדבר יכול להצדיק הוצאת צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת. אבל, התנהגותו של המשיב כפי שהיא מתוארת לעיל, איננה מיועדת לפגוע במבקש דווקא. לא ניתן לראות בה ניסיון להצר את חופש התנועה של המבקש ולא לתכלית זו הוא חוסם את הדרך אלא הוא פועל כדי לחסום את הגישה לחלקותיו לכל הציבור. הפתרון לא יכול להיות על ידי הגשת בקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת אלא על ידי הגשת הליך אזרחי מתאים שבו ניתן לברר את הזכויות במקרקעין.

בנוסף, לא ניתן להתעלם מכך שלמבקש ישנה דרך חלופית לחלקתו.

סיכומי של דבר - לאור עמדות הצדדים, ניתן בזה צו הדדי האוסר על כל אחד מהצדדים לאיים על הצד האחר או על בני משפחתו, לפגוע בהם פיזית, לעקוב אחריהם, הכל למשך 6 חודשים מהיום, בעצמם או באמצעות אחרים. אבל, אינני נותן צו האוסר על המשיב לחסום את אותן דרכים שהמבקש מכנה אותן דרכים ציבוריות ושאפשר דרכן להגיע לחלקת המבקש, דרכים שמסומנות 18, 19 ו-35 בתשריט שהגיש המבקש במהלך הדיון (סומן ת/1).

המזכירות תמציא החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י' תמוז תשפ"ג, 29 יוני 2023, בהעדר הצדדים.